

ΤΟ ΠΑΡΟΝ

της Κυριακής

Ημ. Φύλλου 30/11/2008

ΝΕΠΟΤΙΣΜΟΣ: Η μεγαλύτερη πληγή της ανώτατης Παιδείας μας

Γράφει ο Π.Ν. ΠΑΡΑΣΚΕΥΟΠΟΥΛΟΣ Καθηγητής ΕΜΠ

Για κάθε ΑΕΙ ισχύουν τα εξής δύο βασικά χαρακτηριστικά:

(α) Το Πανεπιστήμιο = οι καθηγητές του. Αυτό σημαίνει ότι, ένα Πανεπιστήμιο, όπου Γης, είναι ψηλά, ή μέτρια ή χαμηλά, όταν οι καθηγητές του είναι, αντίστοιχα, ψηλά ή μέτρια ή χαμηλά. Για παράδειγμα, λέμε ότι το Harvard είναι το καλύτερο στον κόσμο. Γιατί είναι το καλύτερο στον κόσμο; Μήπως διότι έχει τα υψηλότερα κτίρια; Όχι. Είναι το καλύτερο διότι έχει τους καλύτερους καθηγητές (στο ήθος, στην αξιοκρατία, στη διδασκαλία, στην έρευνα, κ.λ.π.).

(β) Εξ ορισμού, τα Πανεπιστήμια είναι κέντρα ΑΡΙΣΤΕΙΑΣ. Το διδακτικό τους προσωπικό πρέπει να είναι το ΑΡΙΣΤΟ. Δηλαδή, όπως ο προπονητής κάθε εθνικής μας ομάδας (ποδοσφαίρου, μπάσκετ, κ.λ.π.) επιλέγει τους ΚΑΛΥΤΕΡΟΥΣ Έλληνες παίκτες προκειμένου να έχει την καλύτερη δυνατή απόδοση, και κατ' επέκταση, να έχει την κατά το δυνατόν μεγαλύτερη διεθνή διάκριση, έτσι και το κάθε ΑΕΙ θα πρέπει να επιλέγει τους καλύτερους Έλληνες επιστήμονες προκειμένου να έχει την καλύτερη απόδοση και κατ' επέκταση να έχει την κατά το δυνατόν μεγαλύτερη διεθνή διάκριση.

Τα πιο πάνω δείχνουν, καθαρά και ξάστερα, ότι αν στα ΑΕΙ κατά την εκλογή καθηγητών υπάρχει νεποτισμός (ή αλλιώς, οικογενειοκρατία), τότε τα ΑΕΙ είναι καταδικασμένα να είναι μέτρια, ακόμα και να πατώσουν. Και η αλήθεια είναι ότι, δυστυχώς, στις εκλογές καθηγητών στα ελληνικά ΑΕΙ υπάρχει ΕΝΤΟΝΟ το φαινόμενο της οικογενειοκρατίας, της συντεχνίας και του ρουσφετιού. Και γι' αυτό τα ελληνικά Πανεπιστήμια, έχουν κυριολεκτικά πατώσει, όπως αποδεικνύεται από δημοσιευμένες έγκυρες αξιολογήσεις των ΑΕΙ της Ευρώπης, αλλά και ολόκληρου του πλανήτη [βλέπε βιβλίο (α)].

Τονίζουμε, στον υπερθετικό βαθμό, ότι το κακό που κάνει η οικογενειοκρατία στα ΑΕΙ είναι ΤΕΡΑΣΤΙΟ (σημειώστε, πολλοί υποτιμούν το τεράστιο αυτό κακό, είτε από άγνοια, είτε από σκοπιμότητα). Γι' αυτό, στο θέμα της οικογενειοκρατίας δεν επιτρέπεται ούτε μία εξαίρεση! Προς επίρρωση αυτών που λέω, αποτελεί το γεγονός ότι δεν θα βρείτε ούτε μία περίπτωση(!) οικογενειοκρατίας σε όλα τα Πανεπιστήμια της Δυτικής Ευρώπης και της Βόρειας Αμερικής. Ούτε μία περίπτωση!!!

Επομένως, κάθε νίκη της οικογενειοκρατίας στα ΑΕΙ ισοδυναμεί με μία μεγάλη ήττα της Παιδείας μας. Μάλιστα δε, όσο πιο προκλητική είναι η περίπτωση της οικογενειοκρατίας, τόσο και πιο μεγάλη είναι η ήττα της Παιδείας μας. Η ήττα αυτή λειτουργεί σαν ένα πολυκέφαλο τέρας που κατατρώνει τις σάρκες της ουσίας της Παιδείας, που είναι η Δημοκρατία, η Δικαιοσύνη, η Ισότητα, η Ισονομία, η Αξιοκρατία, κ.λ.π. Κοντολογίς, η οικογενειοκρατία, κυριολεκτικά, εκθεμελιώνει το Πανεπιστήμιο. Όμως, το μεγάλο κακό που κάνει, έστω μία και μόνο περίπτωση οικογενειοκρατίας στα ΑΕΙ, δεν σταματά εκεί, αλλά έχει πολλές παράπλευρες επιζήμιες επιπτώσεις. Αναφέρουμε τις πιο κάτω:

=Γελοιοποιείται το συγκεκριμένο Πανεπιστημιακό Τμήμα, όπου συντελείται το θλιβερό γεγονός της οικογενειοκρατίας (ενώ οι πρωταγωνιστές της οικογενειοκρατίας, δηλ. π.χ. πατέρας και γιος, αντί να ντρέπονται, καμαρώνουν).

=Οι φοιτητές μας, διαπιστώνοντας τα απαράδεκτα αυτά γεγονότα του νεποτισμού, απογοητεύονται, στο βαθμό που πολλοί εξαιρετικοί φοιτητές μας, να μην επιδιώκουν την παραπέρα επιστημονική του ανέλιξη, διότι θεωρούν (και δεν έχουν άδικο) ότι δεν θα μπορέσουν ποτέ να πάρουν μία θέση σε ελληνικό ΑΕΙ, διότι τις καρέκλες των καθηγητικών θέσεων θα τις βρουν κατειλημμένες από τα παιδιά των καθηγητών.

=Ανοίγει «την όρεξη» σε κάθε καθηγητή να κάνει και αυτός τη δική του «οικογενειοκρατία» μέσα στα ΑΕΙ, οπότε «ζήτω που καήκαμε».

=Με την οικογενειοκρατία, τα ΑΕΙ μετατρέπονται σε θερμοκήπια αναξιοκρατίας, και κατ' επέκταση ιδιοτέλειας, συντεχνίας, ανηθικότητας, διαπλοκής και διαφθοράς από τους ίδιους τους καθηγητές. Έτσι, τα ΑΕΙ γίνονται «φροντιστήρια» που παράγουν επιστήμονες έτοιμους να εφαρμόσουν το κακό παράδειγμα των καθηγητών τους όταν βγουν στην κοινωνία να εργαστούν.

ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑ: Κάθε περίπτωση οικογενειοκρατίας στα ΑΕΙ, επιφέρει μια χιονοστιβάδα πολύ ζημιογόνων επιπτώσεων, τόσο στα ΑΕΙ, όσο και σε ολόκληρη την κοινωνία. Ως εκ τούτου, είναι παραπάνω από δίκαιο να πούμε, ότι κάθε καθηγητής που γίνεται οικογενειοκράτης, αλλά και αυτοί που τον στηρίζουν, διαπράττουν ένα στυγερό έγκλημα κατά της Παιδείας και της κοινωνίας μας. Γι' αυτό, οι οικογενειοκράτες και τα παιδιά τους, θα πρέπει να απομακρύνονται από τα ΑΕΙ, όπως εξάλλου γίνεται σε όλα τα Πανεπιστήμια της Ευρώπης και της Βόρειας Αμερικής.

(α) Π. Ν. Παρασκευόπουλος «Η Παιδεία εν Τάφω(;)», σελ. 180, Αυτοέκδοση, 2007.

